

นวนิยายโรแมนซ์ระทึกขวัญ ดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เรื่องดังแห่งปี 2026

Colleen Hoover

Knut P.
แปลและเรียบเรียง

เวอร์ิตี เชื้อนวิปลาส

Verity

Beat

เวอริตี เจื่อนวิปลาส

Verity

Colleen Hoover

Knut P. แปงและเรียบเรียง

Beat

หนังสือเล่มนี้อุทิศให้แก่บุคคลเดียวที่หนังสือเล่มนี้จะอุทิศให้ได้

ทาริน พิษเซอร์

ขอบคุณที่ยอมรับด้านมืดของผู้คน

มากเท่ากับที่คุณยอมรับแสงสว่างของพวกเขา

ฉันได้ยินเสียงกะโหลกศีรษะเขาแตกก่อนที่เลือดจะกระเซ็นมาโดนฉัน

ฉันสุดลมหายใจเหือกแล้วรีบก้าวถอยกลับขึ้นไปบนทางเท้า สันเท้าข้างหนึ่งข้ามไม่พ้นขอบทาง ฉันจึงต้องเกาะเสาป้าย *ห้ามจอด* เพื่อทรงตัว

ผู้ชายคนนั้นอยู่ข้างหน้าฉันเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนหน้านี้เอง เรายืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน รอให้สัญญาณไฟข้ามถนนสว่างขึ้นตอนที่เขาก้าวลงไปในถนนก่อนเวลาอันควร ผลก็คือเขาโดนรถบรรทุกชน ฉันพุ่งตัวไปข้างหน้าเพื่อพยายามห้ามเขา คว้าความว่างเปล่าขณะที่เขาล้มลง ฉันหลับตาค่อนที่ศีรษะเขาจะถูกล้อทับ แต่ได้ยินเสียงดังโพละเหมือนกับเปิดจุกก๊อกขวดแชมเปญ

เขาเป็นฝ่ายผิด เขาก้มดูโทรศัพท์โดยไม่ระมัดระวัง น่าจะเป็นผลข้างเคียงจากการเดินข้ามถนนสายเดิมก่อนหน้านี้หลายครั้งโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น *ตายเพราะความเคยชิน*

ผู้คนสุดลมหายใจแรง แต่ไม่มีใครกรีดร้อง ผู้โดยสารพาหนะคันก่อเหตุโอดลงจากรถมาคุกเข่าข้างร่างของชายคนนั้นทันที ฉันถอยจากที่เกิดเหตุ ขณะที่หลายคนรีบเข้าไปช่วย ไม่ต้องมองชายได้ล่อนฉันก็รู้ว่าเขาไม่รอด แค

ฉันก้มลงมองเสื้อเชิ้ตที่เคยเป็นสีขาวของตัวเอง มองเลือดที่บัดนี้กระเซ็นเประไรไปทั่วก็รู้ว่ารถชนศพจะเป็นประโยชน์กับเขามากกว่ารถพยาบาล

ฉันหมุนตัวเพื่อออกห่างจากอุบัติเหตุนั้น...เพื่อหาที่หายใจ แต่ตอนนี้สัญญาณไฟข้ามถนนบอกให้ *ข้าม* แล้ว และฝูงชนเนื่องแน่นก็ทำตามจึงเป็นไปไม่ได้ที่ฉันจะแหวกว่ายทวนกระแสในแม่น้ำแมนแฮตตันนี้ บางคนไม่แม้แต่จะหันขึ้นจากโทรศัพท์ขณะเดินผ่านที่เกิดเหตุ ฉันเลิกพยายามเคลื่อนไหวและรอให้ฝูงชนซาลง ฉันชำเลื่องกลับไปยังที่เกิดเหตุ ระวังไม่ให้มองดูชายคนนั้นตรง ๆ ตอนนี้คนขับรถบรรทุกคุยโทรศัพท์อยู่ที่ท้ายรถตาของเขาเบิกกว้าง มีคนสามหรืออาจจะสี่คนกำลังช่วยเขา และสองสามคนที่ถูกชักนำด้วยความอยากรู้อยากเห็นเกินปกติใช้โทรศัพท์บันทึกภาพจากอันน่าสยดสยองนั้น

ถ้าฉันยังอยู่ที่เวอร์จิเนีย ฉากนี้คงจะดำเนินไปในลักษณะที่ต่างกันไป ทุกคนรอบข้างจะหยุด เกิดความตื่นตระหนกตามมา ผู้คนจะกรี๊ดร้องที่มันน่ากลัวจะมาถึงที่เกิดเหตุภายในไม่กี่นาที แต่ที่แมนแฮตตันนี้ เหตุคนเดินถนนถูกรถชนเกิดขึ้นบ่อยเหลือเกิน มันเป็นเรื่องความซุกซนของการจราจรล่าช้าสำหรับบางคน หรือ*ไม่กี่เสื้อผ้าเลอะ* มันน่าจะเกิดขึ้นบ่อยเสียจนไม่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ด้วยซ้ำ

แม้ว่าความเฉยเมยของบางคนที่นี่จะทำให้ฉันไม่สบายใจ แต่นั่นก็เป็นเหตุผลที่ฉันย้ายมาอยู่เมืองนี้เมื่อสิบปีก่อน คนแบบฉันเหมาะกับเมืองที่มีประชากรมากเกินไป สภาพชีวิตของฉันไม่มีความสำคัญในสถานที่ใหญ่โตเช่นนี้ ที่นี้มีผู้คนมากมายที่มีเรื่องราวน่าสมเพชยิ่งกว่าฉัน

ที่นี่ไม่มีใครมองเห็นฉัน ฉันไม่สลักสำคัญ แมนแฮตตันมีผู้คนหนาแน่นเกินกว่าจะใส่ใจฉัน และฉันก็รักเมืองนี้เพราะอย่างนี้

“คุณเจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ”

ฉันเงยหน้ามองผู้ชายคนหนึ่งที่เคยแซวฉันและมองเสื้อเชิ้ตของฉัน

สีหน้าเขาแสดงความเป็นห่วงมากขณะมองฉันหัวจดเท้าเพื่อประเมินหาอาการบาดเจ็บ ฉันดูออกจากปฏิกิริยาของเขาว่าเขาไม่ใช่ชาวนิวยอร์กซึ่งด้านซากว่าเขาอาจจะอาศัยอยู่ที่นั่นตอนนี้ แต่ไม่ว่าเขาจะมาจากที่ไหน สถานที่แห่งนี้ไม่ได้รีดเค้นเอาความเห็นอกเห็นใจออกไปจากตัวเขาจนหมด

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ” ชายแปลกหน้าถามซ้ำและมองตาฉันเป็นครั้งแรก

“ไม่ค่ะ ไม่ใช่เลือดฉัน ฉันยืนอยู่ใกล้เขาตอนที่...” ฉันหยุดพูด ฉันเพิ่งเห็นคนตาย ฉันอยู่ใกล้เขามาก ตัวฉันเปื้อนเลือดของเขา

ฉันย้ายมาอยู่เมืองนี้เพื่อไม่ให้ใครมองเห็น แต่ฉันก็ไม่ใช่คนไม่รู้สึกรู้สา แม้จะพยายามเป็นอย่างนั้นอยู่ก็ตาม พยายามด้านชาเหมือนพื้นคอนกรีตที่อยู่ใต้เท้า แต่ก็ไม่ค่อยได้ผลเท่าไรนัก ฉันรู้สึกได้ว่าทุกอย่างที่เพิ่งประสบมานั้นทำเอาท้องไส้ปั่นป่วน

ฉันยกมือขึ้นปิดปาก แต่ก็รีบชักมือออกเมื่อรู้สึกว่ามีบางอย่างเหนอะหนะบนริมฝีปาก *ยังมีเลือดอีก* ฉันก้มมองเลือดตัวเอง มีเลือดมากเหลือเกิน แต่ไม่ใช่เลือดฉันเลย ฉันใช้ปลายนิ้วดึงเลือดออกจากหน้าอก แต่มันติดกับผิวเป็นหย่อม ๆ ตรงที่เลือดกระเซ็นโดนและเริ่มแห้ง

ฉันว่าฉันต้องดื่มน้ำ เพราะเริ่มรู้สึกวิงเวียน อยากถูหน้าผากและบีบจมูก แต่ก็กลัวที่จะสัมผัสตัวเอง ฉันเงยหน้ามองชายที่ยังคงจับแขนฉันอยู่

“หน้าฉันเปื้อนหรือเปล่าคะ” ฉันถามเขา

เขาแ้มริมฝีปากแล้วเบนสายตาไปทางอื่น กวาดตามองถนนรอบตัวเราก่อนนัยไปไปยังร้านกาแฟที่ห่างไปสองสามร้าน

“ที่นั่นน่าจะมีห้องน้ำครับ” เขาพูด มือดันบนเอนฉันและพาฉันไปในทิศทางนั้น

ฉันมองข้ามถนนไปยังอาคารสำนักพิมพ์แพนเทมที่กำลังมุ่งหน้าไปก่อนเกิดอุบัติเหตุ ฉันอยู่ใกล้มาก ห่างเพียงสิบห้าหรืออาจจะยี่สิบฟุตจาก

การประชุมที่ฉันต้องเข้าร่วมโดยด่วน

ฉันสงสัยว่าชายที่เพิ่งตายคนนั้นอยู่ใกล้จุดหมาย ของเขา แค่ไหน

ชายแปลกหน้าผลักประตูเปิดค้างไว้ให้ฉันเมื่อเราไปถึงร้านกาแฟผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่ด้วยกาแฟทั้งสองมือพยายามเบียดผ่านฉันตรงช่องประตู แต่พอเห็นเสื้อฉัน เธอก็รีบถอยห่างและปล่อยให้เราสองคนเข้าไปในร้าน ฉันไปที่ห้องน้ำหญิง แต่ประตูล็อกอยู่ ชายคนนั้นจึงผลักประตูห้องน้ำชายแล้วพยักพยิดให้ฉันตามเขาไป

เขาไม่ได้ล็อกประตูตามหลังเมื่อเดินไปที่อ่างแล้วเปิดน้ำ ฉันมองกระจกโล่งอกที่เห็นว่ามันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่ฉันกลัว บนแก้มมีเลือดสองสามรอยที่เริ่มแห้งและสีเข้มขึ้น กับอีกรอยหนึ่งตรงเหนือคิ้ว โชคดีว่าส่วนที่โดนหนักที่สุดก็คือเสื้อ

ผู้ชายคนนั้นส่งกระดาดเซ็ดมือเปียกให้ ฉันใช้มันเช็ดหน้าระหว่างที่เขาเอากะดาดเซ็ดมืออีกกำมือหนึ่งมาชุบน้ำ เวลานี้ฉันได้กลิ่นเลือดแล้ว กลิ่นคาวคลุ้งในอากาศทำให้หวนคิดถึงตอนที่ฉันอายุสิบขวบ กลิ่นเลือดครั้งนั้นแรงพอให้ฉันจดจำมันได้แม้จะผ่านมาแล้วหลายปี

ฉันพยายามกลั้นหายใจเมื่อเริ่มคลืนไล่อีก ฉันไม่อยากอาเจียน แต่อยากถอดเสื้อนี้ออกให้พ้นตัว *เดี๋ยวนี้*

ฉันปลดกระดุมด้วยนิ้วมือสั่นเทา ถอดเสื้อออกและนำไปจ่อใต้ก๊อกน้ำ ปล่อยให้หน้าทำหน้าที่ระหว่างที่ฉันรับกระดาดเซ็ดมือเปียกจากชายแปลกหน้ามาอีกแล้วเริ่มเช็ดเลือดบนหน้าอก

เขาเดินไปที่ประตู แต่แทนที่จะให้ความเป็นส่วนตัวระหว่างที่ฉันยืนอยู่ตรงนี้โดยสวมเพียงบราที่ดูดีน้อยที่สุด เขากลับล็อกเราไว้ในห้องน้ำไม่ให้ใครเดินเข้ามาเจอฉันขณะไม่ได้สวมเสื้อ เขาให้เกียรติผู้หญิงอย่างน่าอัศจรรย์และทำเอาฉันรู้สึกไม่สบายใจ ฉันเกร็งเมื่อมองเขาผ่านกระจกเงา

มีใครบางคนเคาะประตู

“เดี๋ยวออกไปครับ” เขาพูด

ฉันผ่อนคลายลงเล็กน้อย สบายใจเมื่อคิดว่าคนที่อยู่นอกประตูจะได้ยินเสียงฉันถ้าจำเป็นต้องกรี๊ดร้อง

ฉันจดจ่อกับเลือดจนกระทั่งแน่ใจว่าเช็ดมันออกจากคอและหน้าอกหมดแล้ว ฉันสำรวจเส้นผมเป็นลำดับถัดไป หันซ้ายหันขวามองกระจก ทว่าพบแต่โคนผมสีเข้มยาวหนึ่งนิ้วเหนือผมสีคาราเมลที่เริ่มซีด

“นี่ครับ” ชายคนนั้นพูด นิ้วสัมผัสกระดูกเมื่อดูดท้ายบนเสื้อเชิ้ตสีขาวเรียบกริบ “สวมนี้สิ”

เขาถอดเสื้อนอกออกแล้ว บัดนี้มันแขวนอยู่บนลูกบิดประตู เขาถอดเสื้อเชิ้ต เผยให้เห็นเสื้อยัดสีขาวข้างใน เขามีมัดกล้ามเนื้อสูงกว่าฉัน เสื้อเชิ้ตของเขาน่าจะใหญ่เกินตัวฉันไปมาก ฉันสวมเสื้อนี้ไปประชุมไม่ได้ แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น จึงรับเสื้อเชิ้ตมาเมื่อเขาส่งให้ จากนั้นคว้ากระดาษเช็ดมือแห้งอีกสองสามแผ่นมาซับผิว สวมเสื้อและเริ่มกลัดกระดุม มันดูน่าขัน แต่อย่างน้อยก็ไม่ใช่กะโหลก ของฉันที่ระเบิดใส่เสื้อเชิ้ตของคนอื่น *นับว่ายังมีเรื่องดีอยู่บ้าง*

ฉันหยิบเสื้อเชิ้ตเปียก ๆ ของตัวเองออกจากอ่างและยอมรับว่าไม่มีทางกู้มันคืนได้ ฉันโยนมันลงถังขยะแล้วเกาะขอบอ่าง จ้องมองภาพสะท้อนของตัวเอง ดวงตาเหนื่อยล้าว่างเปล่าสองดวงจ้องตอบฉัน ความสยดสยองที่ตาคู่นั้นเพิ่งได้เป็นประจักษ์พยานทำให้สีน้ำตาลเฮเซลมืดมนลงเป็นสีน้ำตาลขุ่น ฉันใช้สันมือถูแก้มให้เกิดสี แต่ก็เปล่าประโยชน์ ฉันดูเหมือนคนตาย

ฉันเอนตัวพิงผนัง หันหลังให้กระจก ชายคนนั้นกำลังม้วนเน็คไท เขายัดมันใส่กระเป๋าเสื้อนอกและประเมินฉันอยู่ครู่หนึ่ง “ผมบอกไม่ถูกว่าคุณใจเย็นหรือว่ากำลังช็อกกันแน่”

ฉันไม่ได้ช็อก แต่ไม่รู้เหมือนกันว่าฉันใจเย็นหรือเปล่า “ฉันเองก็

ไม่แน่ใจ” ฉันยอมรับ “คุณสบายดีไหมคะ”

“ผมสบายดีครับ” เขาพูด “ผมเคยเจอที่เลวร้ายกว่านี้มาแล้ว โชคดีที่ไม่ดีเลย”

ฉันเอียงศีรษะขณะพยายามวิเคราะห์คำตอบอันกำกวม เขาหลบตาและนั่นทำให้ฉันจ้องหนักขึ้นอีก นึกสงสัยว่าเขาเคยเห็นอะไรที่เลวร้ายยิ่งไปกว่าหัวคนถูกทับใต้รถบรรทุก เขาอาจจะ เป็นชาวนิวยอร์กโดยกำเนิดหรือไม่ก็อาจจะทำงานที่โรงพยาบาล เขาดูมีบุคลิกเก่งกาจสามารถแบบคนที่ เป็นนายคนอื่น

“คุณเป็นหมอหรือคะ”

เขาส่ายศีรษะ “ผมทำงานด้านอสังหาริมทรัพย์ครับ เคยทำนะ” เขาก้าวมาข้างหน้าและเอื้อมมือมาจับไหล่ฉัน ปัดอะไรสักอย่างออกจากเสื้อให้ฉัน เสื้อที่เป็น ของเขา เมื่อเขาลดมือลง เขามองหน้าฉันครู่หนึ่งก่อนจะก้าวถอย

ตาของเขาเป็นสีเดียวกับเน็กไทที่เขาเพิ่งมัดใส่กระเป๋าสีเสื้อ สีโศก เขาหล่อเหลา แต่มีอะไรบางอย่างที่ทำให้คิดว่าเขาไม่ได้อยากดูดี คล้ายกับว่าหน้าตาอาจเป็นสิ่งที่สร้างความรำคาญใจให้เขา เป็นส่วนหนึ่งที่เขาไม่อยากจะใครสังเกตเห็น เขาอยากล่องหนในเมืองนี้ เหมือนกับฉัน

คนส่วนใหญ่มานิวยอร์กเพื่อให้ตนเองถูกค้นพบ ส่วนพวกเราที่เหลือมาเพื่อหลบซ่อน

“คุณชื่ออะไรครับ” เขาถาม

“โลเวนค่ะ”

เขานิ่งไปครู่หนึ่งหลังจากที่ฉันบอกชื่อ แต่เพียงสองวินาทีเท่านั้น

“เจอครับ” เขาพูดก่อนขยับตัวไปเปิดน้ำที่อ่างอีกครั้งและเริ่มล้างมือ ฉันยังคงจ้องมองเขา ไม่อาจปิดกั้นความอยากรู้อยากเห็น เขาหมายความว่าอย่างไรตอนที่บอกว่าเคยเจอสิ่งที่เลวร้ายกว่าอุบัติเหตุที่เราเพิ่งพบเห็น

เขาบอกว่าเคยทำงานด้านอสังหาริมทรัพย์ แต่ต่อให้เป็นวันที่เลวร้ายที่สุด
ของการทำงานในฐานะนายหน้าอสังหาฯ ก็คงไม่ทำให้ใครสักคนเต็มไปด้วย
ความหม่นหมองอย่างผู้ชายคนนี้

“เกิดอะไรขึ้นกับคุณหรือคะ”

เขามองฉันในกระจก “หมายความว่ายังไงครับ”

“คุณบอกว่าเคยเจอที่เลวร้ายกว่านี้มาแล้ว คุณเจออะไรหรือคะ”

เขาบิดน้ำและเช็ดมือให้แห้ง แล้วหันหน้ามาทางฉัน “คุณอยากรู้
จริง ๆ หรือ”

ฉันพยักหน้า

เขาโยนกระดาษเช็ดมือลงถังขยะแล้วเอามือล้วงกระเป๋า ทำทางเขา
ดูหม่นหมองหนักขึ้นอีก แม้จะมองตาฉัน แต่ใจเขาอยู่ที่อื่น “ผมดั่งร่าง
ลูกสาวอายุแปดขวบขึ้นจากทะเลสาบเมื่อห้าเดือนก่อน”

ฉันสูดอากาศเฮือกแล้วยกมือขึ้นทาบอก เขาไม่ได้มีสีหน้าหม่นหมอง
แต่เป็นสิ้นหวัง “ฉันเสียใจจริง ๆ ค่ะ” ฉันกระซิบ และฉันเสียใจจริง ๆ เสียใจ
เรื่องลูกสาวเขา เสียใจที่อยากรู้ อยากเห็น

“แล้วคุณล่ะครับ” เขาถามขณะฟังชอบอ้างคล้ายว่าพร้อมสำหรับ
บทสนทนาที่ เขา รออยู่ ใครสักคนที่จะโผล่เข้ามาแล้วทำให้
โศกนาฏกรรมของเขาดูน่าสลดน้อยลง คนเรามักทำแบบนี้เมื่อประสบพบ
เจอเรื่องเลวร้ายที่สุดของที่สุด เราจะมองหาใครสักคนที่เป็นเหมือนเรา...
คนที่มีปัญหามากกว่าเรา... และใช้เขาทำให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้นเกี่ยวกับเรื่อง
เลวร้ายทั้งหลายที่เคยเกิดขึ้นกับเรา

ฉันกลืนน้ำลายก่อนจะพูด เพราะโศกนาฏกรรมของฉันเทียบไม่ได้
เลยกับของเขา ฉันนึกถึงเรื่องเศร้าครั้งล่าสุด อับอายที่จะพูดออกไปเพราะ
มันดูไม่สลักสำคัญเลยเมื่อเทียบกับเรื่องของเขา “แม้ฉันเสียเมื่อสัปดาห์
ที่แล้ว”

ก็ตามนั้น

โดย

เวอร์ตี ครอว์ฟอร์ด

บันทึกของผู้เขียน :

สิ่งที่ฉันชิงซึ่งที่สุดเกี่ยวกับอัตชีวประวัติก็คือความคิดจอมปลอมที่ห่มคลุมอยู่ทุกประโยค นักเขียนไม่ควรอาจหาญเขียนถึงตัวเอง นอกเสียจากยินดีจะแยกเกราะป้องกันทั้งหมดระหว่างวิญญาณกับหนังสือของตนออกจากกัน ถ้อยคำควรตรงออกมาจากกลางตับไตไส้พุง ฉีกทั้งเนื้อหนังและกระดูกเมื่อมันเป็นอิสระ อปลักษณ์ ชื่อตรง มีเลือดโชก และนำพรันพริงสักหน่อย ทว่าเปิดเผยอย่างสิ้นเชิง อัตชีวประวัติที่สนับสนุนให้ผู้อ่านชอบนักเขียนนั้นไม่ใช่อัตชีวประวัติที่แท้จริง ไม่มีใครเป็นที่ชอบพอเพราะเปิดเผยสิ่งที่อยู่ภายในออกมา ผู้อ่านมีแต่จะเดินหนีจากอัตชีวประวัติพร้อมความรังเกียจอันน่าอึดอัดต่อตัวนักเขียนเท่านั้น

ฉันจะเขียนสิ่งนี้

สิ่งที่คุณอ่านอาจมีบางช่วงที่ரசชาติแยเสียหายจนคุณอยากถ่มมันทิ้ง แต่คุณก็จะกลืนถ้อยคำเหล่านี้ลงไป และมันจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของคุณ ส่วนหนึ่งของท้องไส้ คุณ และคุณจะเจ็บปวดเพราะมัน

ถึงกระนั้น... แม้จะมีคำเตือนอันเมตตาจากฉัน... คุณก็จะกลืนกิน

ถ้อยคำของฉันอยู่ดี เพราะว่าคุณเป็นเช่นนี้

เป็นมนุษย์

สอด้รู้สอด้เห็น

อ่านต่อเลยสิ

บทที่สอง

ฉันเขียนเรื่องสองปีแรกที่เราคบกันเป็นนิยายทั้งเล่มได้เลย แต่ก็คงจะขายไม่ออกหรอก เจริมกับฉันมีดราม่าไม่เยอะพอ แทบไม่มีเรื่องทะเลาะกันเลย ไม่มีโศกนาฏกรรมให้เขียนถึง มีแต่ความรักและเทิดทูนหวานเลี่ยนนานสองปีระหว่างเรา

ฉัน หลงเขาหัวปักหัวปำ

เสพติดเขา

ฉันไม่แน่ใจว่ามันดีต่อสุขภาพไหมที่เคยยึดติดกับเขาขนาดนั้น ที่จริงก็ยังไม่ยึดติดอยู่ แต่เมื่อเราพบใครสักคนที่ทำให้ด้านลบทั้งหมดในชีวิตของเราหายไป ก็ยากที่จะไม่พึ่งพาคนคนนั้น ฉันใช้เจริญหล่อเลี้ยงวิญญาณฉัน มันอดอยากเหี่ยวเฉาก่อนที่ฉันจะเจอเขา แต่การได้อยู่กับเขาช่วยหล่อเลี้ยงฉัน บางครั้งฉันก็รู้สึกว้าหากไม่มีเขา ฉันคงทำอะไรไม่ได้เลย

เราคบกันมาเกือบสองปีแล้วตอนที่เขาถูกส่งไปทำงานที่ลอสแอนเจลิสชั่วคราว เราเพิ่งย้ายมาอยู่ด้วยกันอย่างไม่เป็นทางการ ที่บอกว่าไม่เป็นทางการ เพราะมีจุดหนึ่งที่ฉันเลิกกลับบ้านตัวเอง เลิกจ่ายบิลกับค่าเช่า จนกระทั่งสองเดือนหลังจากฉันย้ายออกมาเต็มตัว เจริมถึงได้รู้ว่าฉันไม่มีอะพาร์ตเมนต์

เป็นของตัวเองอีกต่อไป

คืนหนึ่งเขาบอกให้ฉันย้ายมาอยู่กับเขาระหว่างที่เรามีเช็กชกัน บางทีเขาก็ทำแบบนั้น ตัดสินใจเรื่องใหญ่โตเกี่ยวกับการใช้ชีวิตร่วมกันระหว่างที่เอาฉันอยู่

“ย้ายมาอยู่กับผมนะ” เขาพูดขณะเดินเข้ามาในตัวฉันช้า ๆ เขาโน้มตัวลงมาที่ปากฉัน “บอกเลิกสัญญาซะซะ”

“ฉันทำไม่ได้” ฉันกระซิบ

เขาหยุดเคลื่อนไหวแล้วถอยตัวกลับไปเพื่อจ้องลงมาถึงฉัน “ทำไมล่ะ”

ฉันเคลื่อนไหวมือลงไปที่ก้นของเขาให้เขาเริ่มเคลื่อนไหวอีก “เพราะว่าฉันบอกเลิกสัญญาเข้าไปเมื่อสองเดือนที่แล้ว”

เขายังคงอยู่ข้างในตัวฉัน จ้องมองฉันด้วยดวงตาสีเขียวเข้มกับขนตาสีดำสนิท ฉันคิดว่าน่าจะได้สละเซมเมื่อjubมัน “เราอยู่ด้วยกันแล้วหรือ” เขาถาม

ฉันพยักหน้า แต่ตระหนักว่าเขาไม่ได้มีปฏิกิริยาแบบที่ฉันหวังไว้ เขาดูเหมือนไม่ทันตั้งตัว

ฉันต้องแก้สถานการณ์ ควบคุมมันและเบี่ยงเบนความสนใจเขา ทำให้เขารู้ว่ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตขนาดนั้น “ฉันนึกว่าฉันบอกคุณแล้วซะอีก”

เขาดึงตัวออกจากตัวฉัน ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นการทำโทษ “คุณไม่ได้บอกผมว่าเรากำลังอยู่ด้วยกัน ผมต้องทำอะไรแบบนั้นได้สิ”

ฉันลุกขึ้นนั่งและเปลี่ยนท่าทางเป็นคุกเข่าตรงหน้าเขา หันหน้าหาเขาตรง ๆ และใช้เล็บลากไปตามกรามทั้งสองข้างของเขาและเคลื่อนไหวปากเข้าไปใกล้ปากเขา “เจเรมี” ฉันกระซิบ “ฉันไม่ได้ห่างจากคุณสักคืนมาหกเดือนแล้ว เราอยู่ด้วยกันมาสักพักแล้วนะ” ฉันจับไหล่เขาแล้วผลักเขาลงนอนหงาย ศีรษะเขากระแทกหมอน ฉันอยากลงนอนบนตัวเขาและจูบเขา แต่ดูเหมือนว่าฉันจะอยู่สักหน่อย เหมือนเขาอยากคุยประเด็นนี้ที่ฉันถือว่าจบไปแล้ว

ฉันไม่ *อยาก* คุณแล้ว ฉันแค่อยากให้เขาทำให้ฉันเสร็จ

ฉันจึงถ่างขาคร่อมหน้าเขาแล้วเคลื่อนกายลงไปที่ล้นเขา เมื่อฉันรู้สึกถึงมือที่จับก้นฉัน ดึงฉันเข้าไปใกล้ปากเขามากขึ้น ศีรษะฉันก็แหงนไปข้างหลังในชั่วขณะแสนสุขนั้น *นี่คือเหตุผลที่ฉันย้ายมาอยู่กับคุณ เจเรมี*

ฉันโน้มตัวไปข้างหน้า เกาหัวเตี้ยแล้วกัดมัน สะกดกลืนเสียงกรี๊ดร้องเรื่องจบลงแค่นั้น

ฉันมีความสุขกว่าที่เคยเป็นมาจนกระทั่งเขาถูกส่งไปทำงาน แน่ละว่าแค่ชั่วคราว แต่เราจะพรากหนทางเดียวในการดำรงชีวิตของใครสักคนไปแล้วคาดหวังว่าคนคนนั้นจะอยู่ได้ด้วยตัวเองไม่ได้หรอก

ฉันรู้สึกแบบนั้นแหละ เหมือนว่าสิ่งเดียวที่หล่อเลี้ยงวิญญาณฉันได้ถูกฉีกกระชากไป แน่ละว่าฉันได้รับการเติมเต็มบ้างเวลาที่เขาโทรหาฉันหรือเฟกซ์ไทม์มา แต่ค่าคั้นเหล่านั้นเพียงลำพังบนเตียงของเราช่างทรมาณ

บางครั้งฉันก็นั่งคร่อมหมอนและกัดหัวเตียงขณะสัมผัสตัวเอง แสร้งทำเป็นว่าเขาอยู่ข้างใต้ฉัน แต่หลังจากที่ฉันเสร็จ ฉันก็ล้มตัวลงนอนบนเตียงที่ว่างเปล่าและจ้องมองเพดาน สงสัยว่าเอาชีวิตรอดมาตลอดหลายปีได้อย่างไรโดยที่ไม่มีเขาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิต

แน่นอนว่าฉันไม่อาจบอกเล่าความคิดเหล่านี้กับเขาได้ ฉันอาจจะหมกมุ่นกับเขา แต่ผู้หญิงย่อมรู้ว่าถ้าอยากเก็บผู้ชายคนหนึ่งไว้ตลอดกาลก็ต้องทำเป็นเหมือนทำใจลืมเขาได้ภายในวันเดียว

ตอนนั้นเองที่ฉันกลายมาเป็นนักเขียน

วันของฉันเต็มไปด้วยความคำนึงถึงเจเรมี และถ้าฉันไม่หาทางเติมเต็มวันเหล่านั้นด้วยเรื่องอื่นจนกว่าเขาจะกลับมา ฉันกลัวว่าจะปกปิดไม่ได้ว่าตัวเองเศร้าหมองขนาดไหนที่เขาไม่อยู่ ฉันสร้างเจเรมีในจินตนาการและเรียกชื่อว่าเลน เวลาคิดถึงเจเรมี ฉันจะเขียนเรื่องราวของเลน ชีวิตฉันตลอดสองสามเดือนหลังจากนั้นจึงมีเจเรมิน้อยลงและมีตัวละครของฉัน

มากขึ้น ซึ่งในทางหนึ่งก็ยังเป็นเจเรมี แต่การเขียนถึงเรื่องนี้แทนที่จะ
หมกมุ่นกับเขาให้ความรู้สึกว่าได้การไถ่บาปมากกว่า

ฉันเขียนนิยายทั้งเรื่องภายในไม่กี่เดือนที่เขาไม่อยู่ ตอนเขากลับมา
บ้านและปรากฏตัวที่ประตูหน้าเพื่อให้ฉันประหลาดใจ ฉันเพิ่งตรวจแก้
หน้าสุดท้ายเสร็จพอดี

มันคือโชคชะตา

ฉันปรนเปรอเขาด้วยการใช้ปากให้ นั่นเป็นครั้งแรกที่ฉันกลืนน้ำของเขา
ฉันดีใจที่ได้เจอเขาขนาดนั้นเลยละ

หลังจากกลืนลงไป ฉันทำตัวเยี่ยงสุภาพสตรี เงยหน้ายิ้มให้เขา เขา
ยังยืนอยู่ตรงประตูหน้า สวมเสื้อผ้าครบชุด ยกเว้นกางเกงยีนที่ตอนนี้ลงไป
อยู่ที่เข่า ฉันยืนขึ้น จูบแก้มเขาแล้วพูดว่า “เดี๋ยวมานะ”

เมื่อไปถึงห้องน้ำ ฉันล็อกประตู เปิดน้ำใส่อ่างแล้วอ้วกใส่ชักโครก
ตอนที่ฉันให้เขาเสร็จในปาก ฉันไม่รู้เลยว่ามันจะเยอะขนาดนั้น ไม่รู้เลยว่า
จะต้องกลืนแล้วกลืนอีก ฉันรักษาท่าที่แทบไม่ไหวขณะที่แก่นกายของเขา
อยู่ในลำคอจนฉันแทบสลัก

ฉันแปรงฟันแล้วกลับไปห้องนอน เห็นเขานั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานของฉัน
กำลังถือต้นฉบับสองสามหน้าของฉันอยู่

“นี่คุณเขียนเหรอ” เขาถามพลางหมุนเก้าอี้ทำงานหันมาทางฉัน

“ใช่ แต่ฉันไม่อยากให้คุณอ่าน” ฉันรู้สึกได้ว่าฝ่ามือเริ่มมีเหงื่อออก
จึงเช็ดมันกับท้องแล้วเดินไปหาเขา เขายืนขึ้นขณะที่ฉันพุ่งตัวไปข้างหน้าเพื่อ
คว้าหน้ากระดาษเหล่านั้นมาจากเขา เขาขมึนเหนือศีรษะตัวเอง สูงเกินกว่า
ฉันจะเอื้อมถึง

“ทำไมผมถึงอ่านไม่ได้ล่ะ”

ฉันกระโดด พยายามดึงแขนเขาลงเพื่อให้เอื้อมถึงกระดาษพวกนั้น
“มันยังไม่เสร็จนะลิ”

“ไม่เป็นไรนี่” เขาพูด ถอยหลังไปหนึ่งก้าว “ผมก็ยังอยากอ่านอยู่ดี”
 “ฉันไม่ยากให้คุณอ่านนี่”

เขาหยิบต้นฉบับที่เหลือแล้วแนบไว้กับอก เขาจะอ่าน และฉันได้แต่คิดว่าจะต้องห้ามเขา ฉันไม่รู้ว่ามีมันดีพอหรือเปล่า ฉันกลัว *หวาดกลัว* ว่าถ้าเขาคิดว่าฉันเป็นนักเขียนที่ไม่เอาไหน เขาจะรักฉันน้อยลง ฉันพุ่งตัวข้ามเตียงเพื่อพยายามไปให้ถึงตัวเขาเร็วขึ้น แต่เขาผลุบเข้าไปในห้องน้ำและล็อกประตู

ฉันทุบประตู

“เจเรมี!” ฉันตะโกน

เขาไม่ตอบ

เขาเจียบใส่ฉันกว่าสิบนาทีก่อนที่ฉันพยายามจะกดประตูด้วยบัตรเครดิตกับติดผม และคำสัญญาว่าจะใช้ปากให้อีกครั้ง

ผ่านไปอีกสิบห้านาทีก่อนที่เขาจะส่งเสียง

“เวอร์ตี”

ถึงตอนนี้ฉันก็ลงไปอยู่ที่พื้นแล้ว หลังพิงประตูห้องน้ำ “อะไร”

“มันดีนะ”

ฉันไม่ได้ตอบ

“ดีมากเลย ผมภูมิใจในตัวคุณมาก”

ฉันยิ้ม

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ลิ้มรสว่าการที่นักอ่านเพลิดเพลินกับสิ่งที่ฉันสร้างสรรค์ให้ความรู้สึกอย่างไร ความเห็นหนึ่งเดียวนั้น...ความเห็นเรียบง่ายแสนหวานนั้นทำให้ฉันอยากให้เขาอ่านจนจบ หลังจากนั้นฉันทิ้งเขาไว้คนเดียว กลับไปที่เตียง มุดตัวใต้ผ้าห่มแล้วกลับไปพร้อมรอยยิ้มบนใบหน้า

เขาปลุกฉันในสองชั่วโมงต่อมา ริมฝีปากเขาไล่ไปตามไหล่ฉัน

นิ้วมือเขาลากเส้นที่มองไม่เห็นตามเอวและข้ามสะโพกฉันไป เขายู่ข้างหลัง โอบกอดแนบชิดกับฉัน ฉันคิดถึงเขาเหลือเกิน

“ตื่นอยู่หรือเปล่า” เขากะซิบ

ฉันส่งเสียงครางเบา ๆ ให้เขารู้ว่าฉันตื่นแล้ว

เขาจูบใต้หูฉันแล้วพูดว่า “คุณโคตรเยี่ยมยอดเลย” ฉันคิดว่าตัวเองไม่เคยยิ้มกว้างขนาดนั้นมาก่อน เขาพลิกตัวฉันนอนหงายแล้วลูบผมออกจากใบหน้าฉัน “ผมหวังว่าคุณจะพร้อมแล้วนะ”

“สำหรับอะไร” ฉันถาม

“ชื่อเสียง”

ฉันหัวเราะ แต่เขาไม่ เขาถอดกางเกงตัวเองและถอดกางเกงในของฉัน หลังจากสอดใส่เข้ามาในตัวฉัน เขาพูดว่า “คุณคิดว่าผมล้อเล่นหรือ” เขาจูบฉันแล้วพูดต่อ “งานเขียนของคุณจะทำให้คุณดัง สมองคุณเหลือเชื่อไปเลย ถ้าผมเอามันได้ ผมก็จะทำ”

เสียงหัวเราะของฉันผสมปนเปกับเสียงครางขณะที่เขาร่วมรักกับฉันต่อ “คุณพูดอย่างนั้นเพราะคุณเชื่อแบบนั้นหรือเพราะคุณรักฉันกันล่ะ”

เขาไม่ตอบทันที แต่เคลื่อนไหวช้าลงและตั้งใจมากขึ้น สายตาเขาจ้องมองอย่างแน่วแน่ “แต่งงานกับผมนะ เวิร์ด!”

ฉันไม่ได้ตอบเพราะคิดว่าอาจจะได้ยินผิดไป เขาเพิ่งขอฉันแต่งงานหรือ ฉันดูออกจากสีหน้าจริงจังของเขาว่าในช่วงเวลานั้นเขารักฉันมากกว่าที่เคยรักมาก่อน ฉันน่าจะตอบตกลงทันที เพราะหัวใจฉันต้องการสิ่งนั้น แต่ฉันกลับพูดว่า “ทำไมล่ะ”

“ก็เพราะว่า” เขายิ้มกว้าง “ผมเป็นแฟนตัวยงอันดับหนึ่งของคุณ”

ฉันหัวเราะ แต่แล้วรอยยิ้มของเขาก็หายไปและเริ่มเอาฉัน ทั้งหนักหน่วงและรวดเร็วอย่างที่เขารู้จะทำให้ฉันคลั่ง หัวเตี้ยงกระแทกผนังหมอนใต้ศีรษะฉันเคลื่อนไหวออก “แต่งงานกับผมนะ” เขาวางวนอีกครั้งก่อน

สอดลื่นเข้ามาในปากฉัน และนี่เป็นจูบจริง ๆ ครั้งแรกของเราในรอบหลายเดือน

ในช่วงเวลานั้นเราต้องการกันและกันมากเหลือเกิน มากเสียจนร่างกายไม่ทำให้ปากของเราประกบกันดี ๆ จูบนั้นจึงทิ้งเลอะเทอะและเจ็บปวด “ตกลง” ฉันกระซิบ

“ขอบคุณ” เขาพูดระหว่างถอนใจ ถ้อยคำของเขาเต็มไปด้วยลมหายใจมากกว่าเสียง เขาเอาฉันต่อ *คู่หมั้นของเขา* จนกระทั่งเราเต็มไปด้วยเหงื่อ ฉันลืมนรสเลือดในปากตรงที่เฟลอกัด หรืออาจเป็นฉันที่กัดริมฝีปากเขา ฉันก็ไม่แน่ใจ แต่ไม่สำคัญหรอก เพราะว่าตอนนี้เลือดของเขาคือเลือดของฉันแล้ว

เมื่อเขาเสร็จในที่สุด เขาหลังในตัวฉันโดยไม่สวมถุงยาง ระหว่างที่ลื่นเขาอยู่ในปากฉันและลมหายใจของเขารินรดลงตามลำคอฉัน นิรันดร์กาลของฉันผูกพันอยู่กับนิรันดร์กาลของเขา

เมื่อมันจบแล้ว เขาก็เอื้อมมือลงไปหากางเกงยีนที่พื้น จากนั้นกลับขึ้นมาอยู่บนตัวฉัน ยกมือฉันขึ้นมาแล้วสวมแหวนที่นิ้วฉัน

เขาตั้งใจจะขอมาตลอด

ฉันไม่ได้มองแหวนด้วยซ้ำ แต่ยกมือขึ้นเหนือศีรษะแล้วหันกลับตา เพราะว่าตอนนี้มือเขาอยู่ตรงหว่างขาของฉัน และฉันรู้ว่าเขาอยากเห็นฉันเสร็จ

ฉันจึงเสร็จ

เป็นเวลาสองเดือนที่เรามองย้อนกลับไปยังคืนนั้นว่ามันคือคำคืนที่เราหมั่นหมายกัน สองเดือนที่ฉันยิ้มทุกครั้งที่มีแหวน สองเดือนที่ฉันน้ำตาารัน เมื่อนึกภาพว่างานแต่งงานของเราจะเป็นอย่างไร *คืนแต่งงานของเราจะเป็นอย่างไร*

แต่แล้ว *คืนที่เราหมั่นหมายกัน* กลับกลายเป็น *คืนที่เราทำให้เกิดการตั้งครรภ์*

ตรงนี้แหละที่เรื่องราวเริ่มจริงจัง แก่นแท้ของอัตชีวประวัติของฉัน
นี่คือจุดที่นักเขียนคนอื่น ๆ จะวาดภาพตัวเองให้สวยงามกว่าที่เป็นจริง
แทนที่จะเผยทุกมุมเหมือนโยนตัวเองเข้าเครื่องเอกซเรย์
แต่ที่ที่เรา กำลังจะไปนั้นไม่มีแสงสว่าง นี่คือคำเตือนสุดท้ายถึงคุณ
มีความมืดรออยู่ข้างหน้า